

ת"פ 8298/06/17 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד א צ

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 8298-06-17 מדינת ישראל נ' צ(עציר)
מ"י 3522-06-17
מ"ת 8373-06-17
מספר פל"א 237565/2017
30 אוקטובר 2017

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל - תביעות נגב
ע"י ב"כ עו"ד אטיאס

נגד
הנאשם
א צ (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אלכס גאוסקין

גזר דין

הנאשם הורשע ע"פ הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של תקיפה סתם של בת זוג ואיומים. על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם והגברת א ד (להלן: "המתלוננת") הינם בני זוג, ולהם שני ילדים.

בתאריך 1.6.17 בסמוך לשעה 23:00, ברח' ----, תקף הנאשם שלא כדין את המתלוננת בכך שבמהלך ויכוח חבט הנאשם במכה בפניה של המתלוננת, וכשנפלה המתלוננת לרצפה החל הנאשם לבעוט בה ברגליה. כתוצאה מהנפילה, קיבלה המתלוננת מכה בראשה. במעמד האמור, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה שהיא "מזדיינת עם גברים" ושהוא "יהרוג אותה".

לא הייתה הסכמה בין הצדדים לעניין העונש, וכל צד היה חופשי בטיעונו. יחד עם זאת, בטרם נשמעה פרשת העונש, הנאשם נשלח ע"פ בקשת ההגנה לקבלת תסקיר מאת שירות מבחן על מנת לבחון אפשרות שילובו של הנאשם במסגרת טיפולית.

תסקירי שירות מבחן:

בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים. בתסקיר העיקרי מיום 28.8.147 מפרט שירות מבחן את הרקע האישי של הנאשם, לרבות כזה הנוגע למשפחת מוצאו, מפורט כי הנאשם עלה בגיל 12 יחד עם אמו ושני אחיו מ---, והנאשם היה חשוף בשכונת מגוריו ב--- לנורמות וערכים המאפיינים חברה עבריינית. לפני כ-4 חודשים אחיו הגדול של הנאשם

ששימש עבורו כדמות אב, נפטר מדום לב, דבר המהווה משבר כבד עבורו. הנאשם התמודד עם מות אחיו בדרך של שתיית אלכוהול בכמויות גבוהות.

הנאשם נמצא בקשר זוגי עם המתלוננת מזה 19 שנים ולהם שני ילדים בגילאי 17 ו-18. לדבריו, מערכת היחסים ביניהם היתה יציבה וחיובית לאורך השנים, אך בשנתיים האחרונות מערכת זו התערערה, לאור דרישת המתלוננת כי יחדל מצריכת אלכוהול כל עוד הם חיים יחד תחת קורת גג אחת.

ביחס לבנו הצעיר תיאר, כי בהיותו בטיפול בשנת 2003 בקהילה טיפולית "רמות יהודה", הגיעו בני משפחתו לבקרו, כאשר במהלך הביקור בנו של הנאשם שהיה בן 6 באותה עת, נפגע קשה כאשר שער מתכת חשמלי נסגר על גופו ומעך את איבריו. הנאשם מסר, כי עד היום המשפחה מתמודדת עם השלכות האירוע, שכן בנו אובחן עם הגבלה שכלית התפתחותית בעקבות החבלה בראשו. בעקבות המקרה, עזב הנאשם את הקהילה והשתלב בטיפול במרכז לנפגעי אלכוהול, ונמנע מצריכת אלכוהול למשך 5 שנים מתום הטיפול.

ביחס לעבירה בה הורשע זה מסר, כי בעת ביצועה היה תחת השפעת אלכוהול והוא אינו זוכר את השתלשלות האירועים. יחד עם זאת תיאר, כי הכה את המתלוננת בצורה קלה ביותר בצווארה, וכי לא זכור לו כי בעט בה בהיותה שכובה על הרצפה. עוד מסר, כי גידף את המתלוננת שהטיחה בו מילים קשות, והתקשה לשלוט במילותיו, חש צורך להחזיר לעצמו תחושת ערך ועל כן איים על המתלוננת.

ביחס לשימוש לרעה באלכוהול, מסר הנאשם כי מדובר בהתמכרות עמוקה שהחלה מגיל 15, שהפכה להתמכרות של ממש בגיל 17, בעת שצריכת האלכוהול היתה גבוהה, התקשה להתמיד בעבודה. הנאשם מוסר כי לאחרונה חווה התקפי חרדה, מקבל טיפול תרופתי, כשלבדבריו שולב בפרויקט הכנה לקהילה טיפולית.

בפגישה עם המתלוננת תיארה, כי מתחילת הקשר חוו בעיות אמון מצד הנאשם, ועל רקע זה נפרדו מספר פעמים. לדבריה, הנאשם לא היה אלים או תוקפני כאשר לא היה תחת השפעת אלכוהול, וכן תיארה כי מתחילת הקשר ביניהם, הנאשם הגביל אותה ביחס לביגוד, אסר עליה ללבוש בגדי ים ונהג להתפרץ בזעם, כאשר סבר כי גברים אחרים מביטים בה. שיתפה, כי לפני 10 שנים הודיעה לנאשם על רצונה לסיים את הקשר, והוא בתגובה ניסה לשים קץ לחייו בתליה אולם לא צלח, משום שנפל יחד עם המנורה אליה חיבר את החבל. כשנוכח שלא צלח בניסיון זה, דקר את עצמו עם סכין ובלע כדורים, והובהל לבית החולים במצב קשה.

עוד מסרה, כי בתקופה בה בנם נפצע בשנת 2003, הנאשם נמנע מצריכת אלכוהול ועבד לצורך מימון הטיפולים. בהמשך חזר לצרוך אלכוהול בכמות גדולה שהחמירה לאחר מות אחיו. מסרה, כי לרוב כאשר היה תחת השפעת אלכוהול היה אלים כלפיה. לאחר שהנאשם השתחרר ממאסרו האחרון בעקבות אירוע משנת 2015 בו השליך לעברה טלוויזיה, החליטה לנתק עמו את הקשר, והוא עבר להתגורר עם אחיו ואמו. בתפיסתה, גם בני משפחתו חוששים ממנו, שעה שזה תחת השפעת אלכוהול.

ביחס למקרה הנדון תיארה, כי באותו ערב יצאה לאירוע של חברה קרובה, בדיעבד התברר לה כי הנאשם השתיל בדופן התיק אותו נשאה מכשיר הקלטה המשדר את הנאמר בסביבתה. הנאשם הקשיב ככל הנראה לשיחת חברות, וחשב כי מדובר במתלוננת, ועל כן התקשר אליה, מסר כי הוא נפל וזקוק לעזרה מיידית. המתלוננת מיהרה לחזור אל הבית, שם הנאשם עימת אותה לדבריה ביחס לדברים ששמע בהקלטה, ובהמשך נתן לה אגרוף בפנים אשר מעוצמת המכה התהפכה עם הכיסא עליו ישבה, והוא המשיך להכותה בעודה שכובה על הרצפה. הנפגעת מסרה, כי חשה איום ממשי לחייה, במידה וישוחרר ללא טיפול מעמיק בבעיית האלכוהול, אשר לתפיסתה היא הגורם להתנהגות האלימה.

בבחינת גורמי סיכון, שירות המבחן לוקח את אופי העבירה כולל אלימות פיזית קשה לצד אלימות מילולית, ואירועי אלימות קודמים מרובים, עוד נלקחת בחשבון התמכרותו העמוקה לאלכוהול לאורך שנים, וכן צמצום חלקו בעבירה, תוך השלכת אחריות מרכזית על המתלוננת. עוד נמנו ניסיונות אובדניים על רקע רצונה של המתלוננת לסיים את היחסים. כמו כן שירות מבחן מצוין את תחושתה של המתלוננת החשה סכנה לחייה, ונטילת כדורים נוגדי דיכאון שיש בהם להגביר את הערכת הסיכון.

בבחינת גורמי סיכוי, נלקחה בחשבון העובדה כי כאשר נמנע משתיית אלכוהול, הלה מגלה יכולת הסתגלות במסגרות תעסוקה וכן מגלה אחריות לתפקודיו המשפחתיים. עוד נלקחה בחשבון העובדה כי בעבר שיתף פעולה עם גורמי הטיפול וסיים בהצלחה הליך במרכז לנפגעי אלכוהול, שלאחר מכן שימר את תוצאות התהליך למספר שנים, וכן מפרט שירות המבחן את מודעותו של הנאשם לבעיית האלכוהול והמוטיבציה לטפל בה כאשר ההליכים המשפטיים והנתק מילדיו מהווים גורם הרתעתי.

שירות המבחן סבור, כי ישנה נזקקות גבוהה לטיפול בתחום השימוש לרעה באלכוהול והליך טיפולי שכזה מהווה גורם סיכוי משמעותי להפחתת הסיכוי להתנהגות עוברת חוק בעתיד. יחד עם זאת, שירות המבחן מצוין כי לתחושתם, רמת המסוכנות של הנאשם גבוהה מאוד וישנו חשש כי יפגע בחייה של המתלוננת או יבצע ניסיון אובדני כפי שעשה בעבר. בנסיבות אלו, סבור שירות המבחן כי רק מסגרת טיפולית סגורה תיתן מענה במקרה זה, וכי ללא שילובו בטיפול בתחום ההתמכרויות, רמת הסיכון תישאר משמעותית. בסופו של תסקיר זה, המליץ שירות המבחן כי תיבחן התאמתו לקהילה טיפולית "בית אור אביבה". בית המשפט אפשר לנאשם לצאת לראיון קבלה, נערך לו ראיון וכן בדיקה ע"י הפסיכיאטר של הקהילה, וזה נמצא מתאים להיקלט בה.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה במסגרת טיעוניה הכתובים לעונש, התנגדה לשחרורו של הנאשם לקהילה טיפולית ודחייתם של הטיעונים לעונש בהתאם. עמדה זו של המאשימה מבוססת על המסוכנות הנשקפת מן המשיב לצד חומרת מעשיו. אליבא דמאשימה שירות המבחן שם דגש על האינטרס האישי של הנאשם, ועל ביהמ"ש החובה לערוך את האיזון בין מכלול שיקולי הענישה. עוד נטען, כי סיכויי ההצלחה אינם גבוהים, ויש לתת את הדגש על שיקולי הגמול, מניעה והרתעה.

באופן קונקרטי, הפנתה המאשימה את בית המשפט לכך שמדובר באירוע שבבסיסו עומד החשד של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו. מדובר באירוע שבו הנאשם מכה בעוצמה את המתלוננת, ובהמשך מפנה כלפיה איום קשה. בשל

כל אלה, סבורה המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל-18 חודשים מאסר בפועל, כאשר בגדרי המתחם ביקשה לתת משקל, ואף משקל נכבד, לעברו הפלילי, לגורמי הסיכון הרבים ולעובדה, כי הליכים פליליים קודמים לא היה בהם כדי להרתיעו.

ב"כ הנאשם מנגד, עתר לביהמ"ש לאמץ את המלצת שירות המבחן. לדבריו, ומבלי להקל ראש בתחושתה הסובייקטיבית של המתלוננת הרי שלצד האמור לעיל, אותה מתלוננת מציינת, כי בעת שהנאשם אינו צורך אלכוהול, הוא אב מסור, שמפרנס את ילדיו. עוד ביקש לקרוא את דבריה של המתלוננת כמכלול, אשר ציינה כי החשש לחייה מקורו מבוסס על כך שזה ישוחרר ללא כל טיפול.

מעבר לכך, גם נסיבותיו הקונקרטיות של תיק זה, מפחיתות מאותו חשש סובייקטיבי, שכן לא דובר על מי שהגיע מיוזמתו לפגוע במתלוננת, אלא סיטואציה שבה המתלוננת היא זו שהסכימה שהנאשם יחזור להתגורר עמה תקופה קצרה, כאשר במהלך שהות זו הנאשם צרך אלכוהול ועל רקע צריכה זו, פוגע בה. מרבית הסתבכויותיו של הנאשם מקורן בהתמכרותו לאלכוהול, ועל כן ניתן לקבוע ברמת סבירות גבוהה, כי גמילה מוצלחת תמנע ממנו כל הסתבכות פלילית בעתיד. עוד נטען, כי גם אם בית המשפט יוסיף במסגרת גזר הדין מספר חודשי מאסר לתקופת המעצר בה שוהה הנאשם, עדיין בסופם של דברים הנאשם יחזור ל---, יראה את ילדיו ויפגוש במתלוננת. אשר על כן, האינטרס שזה יטפל בעצמו, צריך להיות של המאשימה לא פחות מאשר של ההגנה. רק הליך טיפולי יתן לנאשם את הכלים להתמודד בצורה נורמטיבית במהלך קונפליקטים שיכול ויתרחשו בעתיד. הסנגור הוסיף וציין, כי גם אם הנאשם ישוחרר למסגרת טיפולית סגורה, אין פירוש הדבר שבית המשפט לא יוכל לתת גם בסופו של הליך מוצלח, משקל לשיקולי הגמול, ואף לגזור עליו עונש מאסר. יחד עם זאת, נקודת האיזון במצב דברים שכזה תהיה שונה מזו שבה מצוי כיום הנאשם.

מעבר לכך ולגופם של דברים נטען, כי מבלי להקל ראש במעשיו של הנאשם, מתחם העונש ההולם בנסיבותיו של תיק זה יכול וינוע בין מאסר על תנאי למאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות, כאשר כל הפעלה של המאסרים המותנים נכון שתהיה בחופף, נוכח החובה לשמור על מידתיות בין אשמת הנאשם לעונש הסופי שייגזר עליו.

הנאשם מצידו, ביקש לקבל הזדמנות ללכת לטיפול ולשקם את עצמו. הלה רואה זאת כהזדמנות אחרונה ובמסגרתה יעזור לו ולילדיו אשר זקוקים לעזרתו.

דין והכרעה

טרם בית המשפט יידרש לשאלת גזירת העונש, שומה להכריע בעתירת ההגנה להורות על שחרורו של הנאשם כפי המלצת שירות המבחן לחלופה טיפולית ולדחות את גזירת העונש בהתאם.

בפתח דבר ייאמר סופו, ולפיו לא מצאתי בנסיבותיו של תיק זה ובנסיבותיו של הנאשם שלפני להורות על שחרורו לחלופה טיפולית ואנמק: במישור העקרוני וביחס שבין שיקולי הענישה השונים, אין מחלוקת בדבר חשיבותו של ההליך השיקומי בהליך הפלילי. לא בכדי, לאחר תיקון 113, הליך שיקום מוצלח מאפשר חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם. בצד האמור לעיל, אין לומר כי הליך השיקום הינו רכיב בלעדי ובלבדי אשר מקבל את הבכורה. כך גם אין לומר כי יתר

שיקולי הענישה בכללם עיקרון הגמול נסוגים מפני הליכי שיקום.

ברע"פ 7572/12 **קמאל הזייל נ' מדינת ישראל** (23.10.12), נדרש בית המשפט העליון ליחס בין שיקולי הענישה, לאחר תיקון 113, בעניינו של מי שהורשע בעבירת סמים. באותו עניין ציין כב' השופט שוהם: **"בניגוד לטענת ב"כ המבקש, המחוקק אינו מעניק עדיפות ברורה לשיקולי שיקומים על פני שיקולים אחרים, כגון שמירה על שלום הציבור או שיקולים של הרתעת נאשמים"** (ר' פסקה 14).

יתר על כן, במסגרת ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מ"י, בית המשפט העליון נדרש פעם נוספת ליחס בין שיקולי ענישה שונים. בפסק דין זה, כב' השופט סולברג, מחווה דעתו כי לא זו בלבד שאין עדיפות לשיקול השיקום, אלא שעל פני הדברים תיקון 113 נותן עדיפות לעיקרון הגמול:

"מקרב מטרות הענישה השונות, תיקון 113 מעניק בכורה, אם כי לא בלעדית, לעקרון ההלימות, הוא - עקרון הגמול (ע"פ 1523/10 פלונית נ' מדינת ישראל, דברי השופט רובינשטיין בפסקאות י"ז-י"ט [...]) על-פי עקרון זה, העונש הראוי לעבריין נגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו, ובלשונו של חוק העונשין: "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו... (סעיף 40ב). זהו העיקרון המנחה.

דברים אלו מצטרפים לדברי כב' השופט רובינשטיין:

דומה כי בשימוש במונחי ההלימה והגמול ביקש מציע הצעת החוק מתחילה לאותת לבתי המשפט - לבד מן המסר המרכזי של שוויון ואחידות ככל הניתן בענישה, הטבוע ברעיון ההבניה - כי אינו שבע רצון מן הענישה הקיימת. דעת הרוב בדו"ח ועדת השופט גולדברג (שהייתה לי הזכות להיות חבר בה והשתייכתי לאותו רוב), הציעה את "עקרון ההלימה", שהובן כמתן בכורה לשיקולי הגמול וההרתעה, תוך מניית נסיבות מחמירות ומקלות מאזנות לפי המקרה. דעת המיעוט הציעה קביעת עונשי מינימום.

ובהמשך:

את הדברים הבאים כותב אני בדחילו ורחימו. הרושם המצטבר הוא שהכוונה מתחילה בתיקון 113 הייתה במהותה הכללית לגישה מחמירה יותר לענישה, כעולה מדברי שר המשפטים בקריאה הראשונה, עם שלא נזנח והרכיבים האחרים, ובהם השיקום. נזכור כי הגמול אינו מלהריקה; הוא מסמל במשפט העברי - למשל - את התפיסה של "מידה כנגד מידה", גם אם כמובן לא "עין תחת עין" (שמות כ"א, כ"ד) במובן המקורי הממשי - רוצה לומר, חומרת העבירה מחמירה את העונש.

על רקע האמור לעיל אשר יש לראותו כ - "קריאת כיוון", יש לבחון את נסיבותיו הקונקרטיות של תיק זה ואת מאפייניו האישיים של הנאשם אשר כמכלול מובילים למסקנה כי אין להורות על שחרורו של הנאשם למסגרת טיפולית.

אשר לחומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, גם אין המדובר בעבירות המצויות במדרג הגבוה ובכגון דא, בוודאי שאין

מדובר בעבירות המצויות במדרג הנמוך. בתמצית, המדובר בחבטה בפניה של המתלוננת והמשך תקיפתה, לצד הפניית איום קשה והכל על רקע חשד, כי זו בוגדת בנאשם. ודוק, את עקרון הגמול אין לבחון רק על רקע המקרה הקונקרטי, אלא גם על רקע התנהלותו של אותו נאשם בעבר, וליתר דיוק, בהתחשב בעברו הפלילי. ביחס לכך, הרי שמדובר בנאשם רצידיביסטי, כשלחובתו 12 הרשעות קודמות, כשמתוכן 4 הרשעות הינן מן השנים 2013 ועד 2016, וכשלחובתו במצטבר 32 (!!) חודשים מאסר על תנאי, שהינם ברי הפעלה. שילוב האמור לעיל, יש בו ללמד כי עקרון הגמול וההלימה מקבל משנה תוקף ביחס לנאשם שבפניו, ולא בנקל, זה ייסוג אל מול עקרון השיקום.

זאת ועוד, הגם שאנו נמצאים במסגרת התיק העיקרי ולא בהליך המעצר, והגם שאנו נמצאים בשלב שבו הנאשם כבר הודה והורשע, אין פירוש הדבר שהעקרונות המנחים את בית המשפט בנוגע לשחרורו של נאשם לחלופה טיפולית בשלב המעצר (כפי שנקבעו בהלכת סויסה), אינם רלוונטיים לנקודת זמן בה אנו נמצאים כעת, גם אם לא במלואם.

בהקשר לאמור לעיל, נדמה כי שחרורו של הנאשם לחלופה טיפולית, יש בו כדי להעמיד בסיכון רב את המתלוננת ואין בו כדי לתת את המשקל המתחייב לשיקולי המניעה. נדמה, כי גם על רקע ריבוי התסקירים המובאים לפתחו של בית המשפט, רמת הסיכון הנשקפת מן המשיב כפי שרואה אותה שירות המבחן, הינה חריגה. המדובר בשילוב של דפוסי התנהגות אובססיביים מצד הנאשם כלפי המתלוננת, יחד עם בעיית התמכרות קשה, קנאה, ומורכבות נפשית בגדרה נעשה שימוש בכדורים נוגדי דיכאון. המדובר במי אשר ניסה לשלוח יד בנפשו, ואף כמעט וצלח בכך. המדובר במי שמצוי בעיצומו של משבר על רקע אובדן אח בכור ששימש כדמות אב. המדובר בסיטואציה, שבה המתלוננת בתיק זה מנסה לנתק קשריה עם הנאשם, דבר אשר יוצר קונפליקט מובנה במערכת היחסים בין השניים. לא בכדי שירות המבחן מציון, כי להערכתו: **"רמת המסוכנות של ארתור גבוהה מאוד וכי ישנו חשש כי יפגע בחייה של המתלוננת או יבצע ניסיון אובדני שכן עשה זאת בעבר"**.

אמנם, בד בבד, שירות המבחן מוצא מענה לרמת מסוכנות זו, בשליחתו של הנאשם למסגרת טיפולית סגורה ולא הליך טיפולי בקהילה. אולם בסוגיה שבנדון, בית המשפט אינו רואה את הדברים עין בעין עם שירות המבחן. אפילו מדובר במסגרת טיפולית סגורה, ניסיון העבר, לרבות ניסיונו של מותב זה מלמד, כי אין באפשרות חלופות אלו למנוע בריחתו של אדם, ולכל היותר אלו מדווחות בדיעבד לגורמים השונים את דבר הבריחה. לעיתים הדבר נעשה באיחור רב, ולעיתים תוך עדכון שירות המבחן ולא המשטרה. לא בכדי, חלופות אלו פעמים רבות עומדות על כך, שלא תוגדרנה כ"חלופות מעצר" מתוך הבנה כי אין ביכולתן לשמש ככאלה במלוא מובן המילה.

ב"כ הנאשם טען כי גם אם בית המשפט יחמיר עם הנאשם, עדיין זה בסופם של דברים, זה ישתחרר ויצא לחיות יחד עם ילדיו בסביבת המתלוננת וללא טיפול, ובכך יהיה דווקא להגדיל הסיכון הנשקף למתלוננת. טיעון זה, חרף היותו שובה את האוזן, אינו חף מקשיים, שכן אם אכן באמת ובתמים הנאשם מעוניין לעבור הליך טיפולי, או אז סלולה בפניו אפשרות לעשות זאת במסגרת מאסרו, במגוון תכניות טיפוליות הקיימות בשב"ס. למעשה, גם שירות המבחן מציון בסוף תסקירו, כי במידה ובית המשפט לא יורה על שחרורו לקהילה טיפולית סגורה, או אז הם ממליצים שבית המשפט יורה לגורמי שב"ס לשלבו במסגרות שיקומיות בתחום ההתמכרות.

עת נשאל הסנגור מדוע לא ישולב הנאשם בהליך טיפולי בכלא, זה ענה כי בדומה לסמים, גם ביחס לאלכוהול, זה זמין

לכל בכלא, כשלכך הוסיף, שהמוטיביציה של הנאשם לעבור הליך שלא יהיה בו כדי להשפיע על תוצאות ההליך הפלילי, תפחת.

עמדה זו של ההגנה אינה מקובלת על בית המשפט כלל ועיקר. ניתן גם ניתן להיות בין כותלי הכלא מבלי לצרוך אלכוהול. ניתן גם ניתן להיות בין כותלי הכלא ולעבור הליך טיפולי, אפילו האלכוהול יהיה זמין לאסיר כפי שאלו יהיו לו זמינים, גם בקהילה הטיפולית. מי אשר באמת ובתמים מעוניין לעבור הליך גמילה מתוך הבנה, כי רק כך יוכל לעלות את חייו על מסלול נורמטיבי, יעשה כן ללא קשר למקום הגמילה או להשפעתו של ההליך על עונשו. גם בעניין אחרון זה, טיעוני ההגנה אינם חפים מקושי, שכן להליך גמילה במסגרת מאסר, השפעה מכרעת על תקופת המאסר. הדברים אמורים מתוך כך, שבתיק זה מדובר בעבירות אלימות במשפחה, עבירות שהאפשרות לקצר את עונשו של הנאשם ולנכות ממנו שליש, תלויה כמעט באופן בלעדי בשאלה, האם זה עבר הליך טיפולי.

יפים לענייננו דברים שנאמרו על-ידי בית-המשפט העליון ברע"פ 5655/13 **עמרם טל נ' מדינת ישראל**:

"על כל אלה יש להוסיף כי בפני המבקש לא ניצבות שתי דרכים בלבד - דרך השיקום והחזרה לחיים נורמטיביים ודרך המאסר והפשע. דרך נוספת, שהיא דרך המלך בנסיבות מצערות כגון אלה שלפנינו, היא הדרך של המשך שיקומו תוך ריצוי מאסרו, באמצעות התוכניות הטיפוליות השונות המוצעות בבית הסוהר. מתסקיר שירות המבחן עולה כי המבקש החל להבין את הפסול שבמעשיו ומבקש לתקן את דרכיו, ויש לקוות כי דרך שלישית זו - היא הדרך הישרה שיבור לו המבקש. בכל מקרה, על המבקש להבין שלמעשים פליליים יש השלכות, ושהעונש שנגזר עליו מידתי והולם".

בדומה, ר' דברי בית המשפט העליון ברע"פ 8594/04 שדן באפשרות גמילה של נאשם שיוחסו לו עבירות רכוש לעבור גמילה מחוץ לכלא:

"הגמילה מסמים מחוץ לכותלי הכלא היא פריבילגיה מיוחדת העומדת לנאשם בנסיבות יוצאות דופן שאינן מתקיימות כאן. במקרה זה, חומרת המעשים והחומרה מהם ומן העבר הפלילי הקודם מצדיקים את ישיבתו של המבקש בכלא וריצוי עונש המאסר שגזר עליו, תוך הגנה על הציבור מפני פגיעתו הרבה. אם יבקש באופן אמיתי להיגמל מהתמכרותו יש להניח שיפתחו בפניו שערי הגמילה גם בין כותלי הכלא".

לסיום פרק זה בגזר הדין, יש לחזור על ההלכה הידועה, לפיה המלצת שירות המבחן, כשמה כן היא, ובית המשפט אשר מחוייב למכלול שיקולי ענישה לרבות האינטרס הציבורי אינו מחוייב לה. הדברים אמורים קל וחומר כאשר מן הנאשם נשקפת רמת סיכון גבוהה לבטחונה של המתלוננת. לאור כל האמור עתירתו של הנאשם להשתחרר להליך גמילה במסגרת טיפולית סגורה, נדחית.

לגופם של דברים, על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית-המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

במעשיו האמורים פגע הנאשם בערכים המוגנים של שמירת שלווה נפשה, כבודה ושלמות גופה של המתלוננת. כך גם יש במעשיו לפגוע בערך של שלמות התא המשפחתי. על הגישה המחמירה בה נוקטים בתי המשפט בעבירות אלימות במשפחה, ר' ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפיה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג. באלימות במשפחה, נגישותם של קורבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא עניין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, חדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה ובן הזוג המכה ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם משווים ממד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפיצותן של עבירות אלה והצורך להגן על קורבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

ר' גם דברי כב' השופט עמית בע"פ 669/12 עמיאל נ' מדינת ישראל:

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את הממד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה (ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני בפסקה 12 (לא פורסם, 26.1.2012); ע"פ 322/12 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 18.4.2012))."

עוד ר' דברי בית המשפט העליון בע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל (15.12.2015):

"לדאבוני, מקרה אכזרי זה הינו המחשה נוספת לממדיה המדאיגים של התופעה הקשה והחמורה של אלימות נגד נשים בישראל. אך לאחרונה עמדה חברתי, השופטת ע' ברון, על היקפה של תופעה זו ועל הפגיעה הקשה של מעשי האלימות בכל אחת ואחת מהקורבנות להם: 'על פי הערכות שונות של רשויות הרווחה, כ-200 אלף נשים סובלות מאלימות וכ-600 אלף ילדים עדים לאלימות זו. ההיקף הוא עצום, ועם זאת - את סימני האלימות נושאת כל אחת מקורבנות האלימות על גופה, בבשרה, ובנפשה כשהיא לגמרי לבדה [...] ענישה הולמת ומרתיעה בעבירות מסוג זה, כבמקרה דנן, יש בה משום הכרה בהשפלה ובמצוקה הנוראה שחווה אישה הנתונה לדיכוי ואלימות מצד בן זוגה; כמו גם העלאת המודעות לתופעה של אלימות נגד נשים, שהיקפה כאמור ניכר ומדאיג".

בעבירות האיומים פגע הנאשם בערכים המוגנים שעניינם שלווה נפשה, וחירות פעולתה של המתלוננת. לפירוט מורחב על הערכים שעומדים בבסיס עבירת האיומים אפנה לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**.

ברע"פ 8188/09 **שלומי דבורה נ' מ"י** (פורסם בנבו) (25.10.09) נקבע ע"י כב' השופט לוי כי עבירת האיומים נמנית עם עבירות האלימות. ביחס לחומתן של עבירות האלימות והאיומים בכלל, ולאילו המבוצעות כנגד בת זוג בפרט, נקבע זה מכבר כי מתפקידו של ביהמ"ש להיאבק בהן בדרך של הטלת עונשים מרתיעים. ראה בהקשר זה רע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים, 20.8.09):

" עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח".

מדיניות הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם נעה בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין שנה וחצי ולעיתים ענישה שתעלה על שנתיים מאסר. על דרך הכלל, בית-המשפט שת ליבו בעבירות כגון דא לטיב האלימות ועוצמתה, האם זו בוצעה תוך שימוש בחפצים, לרבות נשק קר או חם. בנוסף, בית-המשפט שת ליבו לתדירות מעשי האלימות, הימשכותם, פער הוכחות בין הנאשם לקרבן, הרקע לביצוע המעשים ותוצאות התקיפה.

ברע"פ 3077/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** -דחה בית-המשפט בקשת רשות ערעור על חומרת עונש של 6 חודשי מאסר שנגזרו על הנאשם בגין אירוע אלימות אחד כלפי בת זוגתו, ללא שימוש בחפץ. מדובר בנאשם ללא עבר פלילי.

ברע"פ 3629-11 **פלוני נ' מדינת ישראל** -דחה בית-המשפט בקשת רשות ערעור בעניינו של נאשם שנגזרו עליו 9 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות של בת זוג, לצד שתי עבירות איומים.

בת"פ 8995-02-14 **עיד דרג'ה נ' מדינת ישראל** - של מותב זה, נגזרו על הנאשם 7 חודשים מאסר בפועל בגין שתי עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים. המצויים במדרג הבינוני, שלא גרמו לחבלות.

בעפ"ג 57820-01-15 **מוצ'ה נ' מדינת ישראל** - דחה בית-המשפט המחוזי באר שבע, ערעור על חומרת עונש של 13 חודשים שנגזרו על הנאשם בגין אירוע אלימות אחד כלפי בת זוגו, ללא שימוש בחפצים כלשהם, וזאת בעניינו של נאשם ללא הרשעות קודמות, שהודה בעובדות כתב האישום המתוקן.

בת"פ 16328-02-14 **מדינת ישראל נ' באסל אלקרינאווי** גזר מותב זה 13 חודשים על נאשם בגין אירוע אלימות אחד כלפי בת זוגו, בתיק זה דובר על נאשם צעיר בן 20, שלחובתו הרשעה אחת קודמת.

בעפ"ג 41026-01-17 **יוסף אלסייד נ' מדינת ישראל** דחה בית המשפט ערעור על חומרת העונש בעניינו של נאשם שנגזר עליו מאסר בן 12 חודשים בגין תקיפת בנו הקטין ואשתו באמצעות חגורה ומאזר.

בעפ"ג 28778-07-17 **אבו גליון נ' מדינת ישראל**, דחה בית המשפט ערעור על חומרת העונש בעניינו של נאשם שנגזרו עליו 16 חודשים מאסר בפועל בגין תקיפת אשתו ובנו התינוק.

גם בעבירת האיומים ניתן להבחין במנעד רחב של ענישה, החל מענישה צופה פני עתיד ועד למספר חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח ואף למעלה משנה. על דרך הכלל, בתי המשפט נותנים דעתם לתוכן האיומים, האם מדובר באיומים קונקרטיים או ספונטניים, האם נלוו לאיומים עבירות נוספות, מטרת האיומים, נסיבות השמעת האיומים, מיהות המאיים ומיהות המאויים. בהקשר לכך ר' בין היתר רע"פ 1293/08 **אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל**; ת"פ 27929-08-12 **מדינת ישראל נ' צבי לויט**; ת"פ 42579-11-12 **מדינת ישראל נ' אבן צבור**; וכן ת"פ 9816-01-13 **מדינת ישראל נ' גרישו גברילוב**.

כפי שצוין לעיל ביחס לשאלת אפשרות שחרורו של הנאשם לחלופה טיפולית, גם אם מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים אינה במדרג הגבוה של חומרה בכגון דא, עדיין זו משמעותית. המדובר באלימות אותה מפנה הנאשם כלפי מי שהינה בת זוגו במשך קרוב לשני עשורים, אם ילדיו, מי אשר חרף כך שגמרה אומר בלבה להיפרד ממנו, ראתה לנכון לסייע לו בשעת מצוקה, נוכח מות אחיו וההשפעה של אובדן זה על הנאשם.

לא זו בלבד שהנאשם מפרש באופן מוטעה את העובדה, שהמתלוננת אפשרה לו בצערו לחיות במחיצתה, אלא שזה מבקש לנהוג כלפיה מנהג בעלים, ועוקב אחר תנועותיה.

את אשר קדם לאותה תקיפה, ניתן ללמוד לא רק מהאמור בתסקיר, אלא גם מהודעת המתלוננת והעימות שהוגשו ע"י ההגנה (ללמד על נטילת האחריות ורצונו של הנאשם לעבור הליך גמילה כבר במהלך חקירתו). מחומר זה נלמד, כי לדברי המתלוננת, הנאשם שם בתיקה מכשיר הקלטה, על מנת שיוכל לדעת בכל רגע נתון מהם מעשיה. בעת שטעה לחשוב, כי זו מעוניינת לבלות עם אחרים, התקשר אליה וטען בכזב כי נפל, נפצע והוא זקוק לעזרתה המידית. המתלוננת נחלצה לעזרתו והגיעה באופן מידי אל ביתה, שם עימת אותה עם דברים שלכאורה שמע. יוער, כי הנאשם מכחיש בעימות שנערך בינו לבין המתלוננת, כי שם לה מכשיר האזנה, כשלדבריו החפץ המדובר הינו מצת, מבלי שפירש או ביאר דבריו. בין כך ובין כך, עובדה שאינה שנויה במחלוקת היא שבשלב זה, הנאשם חובט בראשה של המתלוננת. על עוצמת החבטה ניתן ללמוד מכך, שזו נופלת ארצה ומקבלת מכה בראשה.

גם בשלב זה הנאשם אינו מתעשת וחודל ממעשיו. נהפוך הוא. הנאשם מתחיל לבעוט במתלוננת ולבעוט ברגליה, כשתוך כדי זה מטיח בה, כי היא "מזדיינת עם גברים" וכי הוא "יהרוג אותה". המדובר באיומים שאין להקל בהם ראש כלל ועיקר, הן נוכח תוכנם המילולי צורני, והן נוכח נסיבות השמעתן. עוד יש בהתנהלות זו של הנאשם, ללמד כי זה אוחז בתפיסת עולם מעוותת לפיה באמצעות אלימות ואיומים קשים, יוכל לשמר את מערכת היחסים עם המתלוננת. לא למיותר לציין, כי יש במפורט לעיל כדי לפגוע בכבודה של המתלוננת ולהשפילה.

מהתסקיר נלמד, כי מי שהזעיק את המשטרה זהו בנם המשותף, כאשר מן ההודעה של המתלוננת עולה, כי הבן היה אף זה שניסה להפריד ולצעוק על הנאשם שלא ימשיך לתקוף אותה. זהו אותו בן שלדאבון הלב, עבר תאונה קשה, ועל פי דברי הנאשם לקצינת המבחן, הוא אובחן כבעל מגבלה שכלית והתפתחותית. הנה כי כן, חלף המשך טיפול וסיוע לבן, במעשיו האמורים חשף הנאשם את בנו לסיטואציה קשה, שבה אמו מוכיח ע"י אביו לנגד עיניו. הנאשם טוען, כי היה תחת השפעת אלכוהול, יחד עם זאת, זה אינו יכול להסתתר תחת אותה התמכרות לאלכוהול כנימוק למעשיו, או הצדק להקל עמו, משל האלכוהול היה זה שצימח לו ידיים ורגליים והכה את המתלוננת.

לקולא, בית המשפט יקח בחשבון העובדה כי מדובר באירוע נקודתי, לא נעשה שימוש בנשק חם או קר, וכי בסופם של דברים לא נגרמו למתלוננת חבלות מכל סוג שהוא.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם, נע בין מספר חודשי מאסר ועד 18 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא, תילקח בחשבון הודאתו, הודאה אשר ניתנה עוד במעמד החקירה במשטרה, הודאה שיש בה משום חסכון בזמן שיפוטי יקר, וכן ליתר את העדת המתלוננת. יש בהודאה זו משום הבעת חרטה, אם כי נטילת האחריות איננה מלאה, וזאת בשים לב לדברי הנאשם, לפיהם כל שזוכר הוא שהכה את המתלוננת בצורה קלה בצווארה.

לנאשם נסיבות חיים קשות, וזאת בשים לב למשבר עליה, התייתמות מאב בגיל 6, וחשיפה לנורמות שוליות מגיל צעיר. עוד יש לקחת בחשבון העובדה, כי בנו של הנאשם נחבל קשות אגב ביקורו של הנאשם בקהילה טיפולית סגורה, דבר שהצריך ניתוחים רבים והליך שיקומי מורכב, כאשר גם כיום לדברי הנאשם, בנו סובל ממגבלה שכלית התפתחותית. לצד האמור לעיל, לא ניתן להתעלם, כי באותה המידה, אם לא למעלה מכך, יש בתאונה קשה זו של בנם המשותף לתת את אותותיה גם על המתלוננת.

מנגד ולחומרא, יש לתת את הדעת לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, הכולל 12 הרשעות קודמות, רובן עבירות אלימות ואימים, אך לא רק. הנאשם ריצה בעברו מספר עונשי מאסר, חלקם ממושכים, כשחלק מעבירות האלימות מופנית כלפי בת זוגו בתיק זה, וחלק כלפי סביבתו. לא אמנה את כל עבור הפלילי, ואתייחס רק להרשעותיו מן השנים האחרונות:

במסגרת ת"פ 5519-03-12 הורשע הנאשם בכך שניפץ את חלון ביתה של בת זוגו, המתלוננת בתיק זה, ע"י השלכת אבן.

במסגרת ת"פ 12231-12-13 הורשע הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה של ממש יחד עם שני נאשמים נוספים, וכן צירף תיק נוסף של נהיגה בשכרות. מותב זה, לא בלי לבטים, כיבד את הסדר הטיעון, המקל על הנאשם בגדרו, הושתו עליו 12 חודשי מאסר בפועל, תוך שצוין:

"התמונה העולה מעובדות כתב האישום המתוקן עגומה ומלמדת על אירוע אלימות שהתפתח בשל מה בכך.

המדובר בשלושה נאשמים שתקפו את המתלונן בצוותא חדא. מדובר בשלושה נאשמים גברתיים אשר לכאורה נדמה כי חיפשו לריב עם המתלונן אשר כפי הנראה מבוגר מהם משמעותית בגיל. האלימות הופנתה גם כלפי אחיו של המתלונן, אשר ביקש לסיים האירוע וקרא למתלונן לעלות לביתו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן שריטות ושטפי דם בידיים. הנאשם 1 ביקש להוסיף תיק תעבורה, אשר גם בו גלומה חומרה לא מועטה. מדובר בכתב אישום לפיו בהיותו שיכור עם ריכוז אלכוהול של 820 מיקרו גרם לליטר אחד של אוויר נשוף, נסע במהירות גבוהה, סטה מנתיב נסיעתו ואף גרם לסיכון הנוסעים סביבו. כפי שעולה הנאשם 1 מבצע את המיוחס לו בשעה שתלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בן 7 חודשים".

במסגרת ת"פ 8382-09-15 הורשע הנאשם בעבירות של היזק לרכוש במזיד וחבלה ברשלנות. גם כאן שומה לציין, כי סעיפי החיקוק אינם מלמדים כי הלכה למעשה מדובר על אירוע שבו הנאשם הגיע לביתה של בת זוגו, אותה מתלוננת בתיק שבפניו, ניפץ את הטלוויזיה, השליכה על הרצפה, ואגב כך ברשלנות, פצע אותה ברגלה. במסגרת תיק זה, הושתו על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל.

במסגרת ת"פ 8550-11-14 הורשע הנאשם ביום 28.11.16 בעבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי והדחה בחקירה. גם בתיק זה ביהמ"ש כב' השופט עטר מציין, כי ההסדר שהושג בין הצדדים הכולל ענישה צופה פני עתיד בלבד, הינו מקל, אולם בסופם של דברים מכבדו.

הלכה למעשה, הנאשם מבצע את המיוחס לו כשתלויים ועומדים כנגדו 4 מאסרים מותנים מ-3 תיקים שונים. יש באמור לעיל, ללמד כי הנאשם אינו נרתע מקיומם של הליכים פליליים נגדו, לרבות לא מאסרים בפועל ומאסרים מותנים ארוכים.

בתיק זה אין לדבר על הליכי שיקום בניגם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם. הדברים אמורים הגם שבית משפט מודע לכך, שהנאשם ברמה המילולית, מעוניין היה לעבור הליך שכזה, במסגרת קהילה טיפולית, דבר שבית המשפט לא אפשר. בין כך ובין כך, תהא הסיבה להעדרו של הליך טיפולי, כעובדה אין מקום בנקודת זמן זו כדי לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם, וכך גם אין להניח שהנאשם לצד הבעת הרצון המילולי, היה עובר בהצלחה הליך שכזה.

לנאשם גורמי סיכון רבים, כפי שפורטו בפרק הנוגע לשאלת שחרורו לחלופה. גורמי סיכון אלו, יחד עם עברו הפלילי, מחייבים מתן משקל ואף משקל לא מבוטל לשיקולי הרתעת היחיד וכן שיקולי מניעה.

אשר לאופן הפעלתם של המאסרים המותנים בהתאם להוראת סעיף 58 לחוק העונשין, וכן לפסיקה הנוהגת, יש להפעילים במצטבר לכל עונש מאסר אחר. בעניינו של הנאשם שבפניו, נוכח הודאתו, נוכח תקופת המאסר שתיגזר עליו בגין התיק שבכותרת, וכן לפני משורת הדין, מאסרים מותנים אלו יופעלו חלקם בחופף וחלקם במצטבר לעונש המאסר שייגזר עליו בגין התיק שבכותרת. עוד בית המשפט ייקח בחשבון בייחס למאסרים מותנים אלו כי הפיצוי ל - 2 מאסרים מותנים, האחד בן 10 חודשים והשני בן 5 חודשים במסגרת ת"פ 8550-11-14 נועד בעיקרו להקל עם הנאשם שלא ימצא עצמו בפני מאסר מותנה ארוך שמופעל בגין ביצוע עבירה קלה יחסית. מקום בו בית המשפט מפעיל את המאסר המותנה ארוך, סבורני כי יש להפעיל את המאסר המותנה הקצר בחופף למאסר המותנה הארוך הגם שזה

מופעל בגין ביצוע עבירת האיומים שהינה עבירה נפרדת.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשים מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו 1.6.17.

ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 10 חודשים מת"פ 8550-11-14 כן ש-5 חודשים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל ו-5 חודשים בחופף. בנוסף, מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 5 חודשים, אף הוא מת"פ 8550-11-14 בחופף לעונש המאסר בסעיף א' לעיל.

ג. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 12 חודשים מת"פ 2231-12-13, כן ש-6 חודשים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל, ו-6 חודשים בחופף. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 5 חודשים, מת"פ 8382-09-15 כן ש-3 חודשים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל, והיתרה בחופף.

סה"כ יהיה על הנאשם לרצות 26 חודשים מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו 1.6.17.

ד. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון או עבירות איומים.

ה. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.

ו. 2500 ₪ פיצוי למתלוננת, ע.ת. 1 ע"פ פרטיה בכתב האישום. הפיצוי ישולם עד ליום 1.6.18.

שב"ס מתבקשים לבחון בחיוב אפשרות שילובו של הנאשם במסגרות טיפוליות אשר נועדו לטיפול, בין היתר, בבעיית ההתמכרות לאלכוהול ממנה סובל הנאשם.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש המחוזי.

ניתן צו כללי למוצגים ליחידה החוקרת: להשמיד, לחלט, להשיב לבעלים לפי שיקול דעת.

ניתנה והודעה היום י' חשוון תשע"ח, 30/10/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט